



Jan Naš

13. 10. 1948 narozen v Karlových Varech

Vyučil se zahradníkem a následně vystudoval Střední zahradnickou školu v Praze. Později dálkově studoval na Střední zdravotnické škole v oboru rehabilitací v Bratislavě a po léta se věnoval i arteterapii. Vede kurzy jógy v Olomouci a v Mohelnici.

Je výtvarný samouk. Vystavuje od roku 1975, kolektivně od roku 1982. Účastní se sochařských symposií (Olomouc / 1994, Prostějov / 2004, Brno a Vrchlabí / 2008, Ostrava / 2009). Je hojně zastoupen v soukromých sbírkách doma i v zahraničí.

adresa: 783 47 Hněvotín 66
telefon: 585 945 542
e-mail: hmatky@seznam.cz
nasovi@seznam.cz
www.plastiky-hmatky.cz



Proměnlivá kompozice, topol, d.110 cm, š.70 cm

J A N N A Š

D Ř E V Ě N Ě P L A S T I K Y

5. 5. – 30. 5. 2010

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 5. KVĚTNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY



Vlající křídla, olše, topol, jabloňové letorosty, v. 180 cm, š. 110 cm



Kruh, topol, lípa, jabloňové letorosty, v. 125 cm, š. 90 cm



Směřování II, topol, jabloňové letorosty, v. 130 cm, d. 90 cm



Anděl, topol, smrk, v. 250 cm, š. 380 cm, symposium Brno, 2008

*novému ránu rožnem svíci
je neznámé a nemá tváře
jak anděl v dřevu lípy spící
a čekající na řezbáře*

*někdy se anděl na nás hněvá
anděla máme každý svého
a naděje má z buku křídla
a srdce z dřeva lipového*

Jan Skácel, Naděje s bukovými křídly

„Dobrých andělů není nikdy dost a zvláště dnešní doba je potřebuje“

(Jan Naš v rozhovoru s Kristýnou Boháčovou)

Jan Naš si se dřevem dobře rozumí; důvěrně zná ho už z původní zahradnické praxe. V širokém rozpětí od míry lidské dlaně po výšku štítu venkovského domu (to na sympoziu ve Vrchlabí) pracuje vedle běžných i s méně známými dřevinami v jejich nepatinované přírodní podobě, a to nejenom v celistvé hmotě, ale hojně i v letorostech a ve svazcích pružného proutí. Jeho přívětivě prosté plastiky, včetně drobných hmatek, jsou už z podstaty své formy vesměs monumentální. Podobné zděděnému náčiní, ladí s duší dvora a zahrady. Svou zjevnou vazbou k dřevěnému stolu, podlaze a prahu, dýchnou na nás vůní času ztraceného ráje domova. A všechno to kdysi tak spolehlivě pevně znovuoživuje z toho, co má trvale na dosah ruky, anebo přesněji z toho, co se ho samo každodenně živě dotýká.

Působí až nesměle, mluví málo a tiše, je v něm ale jistota a síla přirozené radosti. Jeho výrazně rozprostraněné plastiky nevyžadují důsledně do detailu dotaženou formu výsledného tvaru. Budí plnou důvěru už ve skromnosti, která všechno bohatě vynahradí poctivým řemeslem a úctou k živé hmotě těla i k duši stromu v jeho hojivé síle. Snad s výjimkou Andělů, bytostí ne-spatřených, jsou to objekty vesměs zpředmětněné a věcně i pojmenované. Vedle různých dřevin sestavené z jabloňových letorostů, jsou jimi vzdušně odlehčené a jejich energií prostoupené. Bývají otevřené ať skutečnému nebo obraznému pohybu, který pak i názvy věrně zrcadlí ve vlnění a směřování, vytrysknutí či vyrůstání. Jindy ale jenom slovně vymezí formu nebo roli, ať už je to Kruh, Sloup ve sloupu či Hole anebo téměř sedmimetrové Bimbadlo.



Vlnění, jasan, ořech, jabloňové letorosty, v. 140 cm, d. 160 cm

Po třech výstavách písmu příbuzných souborů vstupuje do galerie objekty navenek odlišnými, a přece niterně blízkými sochám Jiřího Jílka. Vzájemný dialog ve sdíleném prostoru to očividně potvrzuje. Ale nejenom proto je tu s nimi upřímně vítán; patří k lidem vzácně vyrovnaným, jakých je vždycky podobně málo jako v úvodu zmíněných „dobrých andělů“.

Miroslav Koval, březen 2010